

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.852 van 15 december 2011
in de zaak A. 194.998/VII-37.624.**

In zake : de CVBA VERBRUIKERS UNIE TEST AANKOOP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Herman Croux en Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 - de minister van Binnenlandse Zaken
 - de minister van Klimaat en Energie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-François De Bock
kantoor houdend te 1050 Brussel
Waterloosesteenweg 612
bij wie woonplaats wordt gekozen
 - de minister van Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-François De Bock
kantoor houdend te 1050 Brussel
Waterloosesteenweg 612
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de FEDERALE BEROEPSKOMMISSIE VOOR DE
TOEGANG TOT MILIEU-INFORMATIE

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 december 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Beroepscommissie voor de Toegang tot Milieu-informatie van 15 oktober 2009 met betrekking tot het verzoek van de CVBA Verbruikers Unie Test Aankoop van 29 mei 2009 gericht aan het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid tot het raadplegen en verkrijgen van een afschrift van de meest recente rapporten in verband met de surveillance van

nosocomiale septicemieën in het gehele ziekenhuis, van nosocomiale pneumonieën en bacteriëmieën op intensieve zorgen, van postoperatieve wondinfecties, van MRSA, van MREA en van Clostridium Difficile.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 november 2011.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Herman Croux en Carl Kestens, die verschijnen voor de verzoekende partij, advocaat Valérie De Schepper, loco advocaat Jean-François De Bock, en attaché Tom Valckx, die verschijnen voor de eerste verwerende partij, en secretaris Frankie Schram, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid en de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu coördineren de, wat men noemt, nationale surveillance van ziekenhuisinfecties. De globale resultaten van deze surveillances worden publiek gemaakt maar de betrokken ziekenhuizen worden niet vermeld.

4. De verzoekende partij, een consumentenorganisatie, wenst inzage te krijgen in de resultaten van de campagnes per ziekenhuis in het kader van een onderzoek over ziekenhuisinfecties dat zij voert. Zij richt op 29 mei 2009 een brief aan het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid met het verzoek om op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna : wet van 11 april 1994) een kopie te ontvangen van de rapporten met de gegevens per ziekenhuis van de verschillende componenten van de surveillances.

5. Op 15 juni 2009 deelt het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid aan de verzoekende partij onder meer mee dat het zowel om wetenschappelijke als om juridische redenen niet kan ingaan op de vraag om ook de individuele cijfers van de deelnemende ziekenhuizen vrij te geven. Het Instituut wijst op verschillende factoren die naar zijn mening een correcte vergelijking van ziekenhuizen zeer moeilijk maakt en stelt dat een "hitlist" van ziekenhuizen op basis van de gevraagde gegevens geen correcte informatie zou bieden aan de lezers. Daarnaast wijst het Instituut er op dat de uitzondering van "artikel 6, § 2, 3°", van de wet van 11 april 1994 van toepassing is omdat de individuele cijfers door de ziekenhuizen vertrouwelijk werden meegedeeld. Bovendien heeft het de ziekenhuizen beloofd die cijfers vertrouwelijk en anoniem te verwerken.

6. De verzoekende partij gaat ervan uit dat zij binnen de termijn van 30 dagen geen antwoord heeft ontvangen van het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid en meent dat er een stilzwijgende negatieve beslissing is genomen. Zij stelt bij brief van 14 juli 2009 tegen die negatieve beslissing beroep in bij de Federale Beroepscommissie voor de Toegang tot Milieu-informatie.

7. Op 15 oktober 2009 neemt de Federale Beroepscommissie voor de Toegang tot Milieu-informatie een beslissing omtrent de weigering tot openbaarmaking van rapporten met betrekking tot ziekenhuisinfecties. De beroepscommissie oordeelt onder meer dat de gevraagde informatie die onder de uitzonderingsgrond van artikel 27, § 1, 1°, van de wet van 5 augustus 2006 betreffende de toegang van het publiek tot milieu-informatie (hierna : wet van 5 augustus 2006) valt, sterk vervlochten is met andere informatie en daar niet van kan worden afgesplitst. Zij oordeelt dat het verzoek om toegang tot de gevraagde rapporten niet gegrond is.

De bestreden beslissing is op dat vlak als volgt gemotiveerd:

"Artikel 27, § 1, 1° van de wet van 5 augustus 2006 bepaalt dat een milieu-instantie de openbaarmaking van een aanvraag moet weigeren wanneer het publiek belang van de openbaarmaking niet opweegt tegen de bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden en in het bijzonder de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, tenzij de betrokken persoon met de openbaarmaking instemt.

De Commissie is van oordeel dat, gezien de huidige manier van werken van het WIV, de openbaarmaking van de bedoelde informatie potentieel negatieve gevolgen kan hebben op de bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden. Er bestaat immers een reële kans dat de openbaarmaking tot onderrapportering aanleiding zal geven, in welk geval de strijd tegen de ziekenhuisinfecties minder efficiënt zal kunnen worden aangepakt. De ziekenhuizen staan immers zelf in voor het verzamelen van de gegevens en hebben daarbij een zekere vrijheid, onder meer wat de lengte en de keuze van de periode betreft waarop de gegevens betrekking hebben. Op grond van de meegedeelde gegevens biedt het WIV feedback aan de ziekenhuizen om te komen tot een meer efficiënte bestrijding van de ziekenhuisinfecties. Als de bedoelde informatie, zoals ze thans bij het WIV beschikbaar is, openbaar wordt gemaakt, zal bij een aantal ziekenhuizen, om de goede naam en de financiële belangen te beschermen, wellicht de neiging ontstaan enkel nog te voldoen aan de minimumverplichting en de rapporteringsperiode te kiezen in functie van de geregistreerde gegevens, meer

bepaald slechts de gegevens in verband met de minst ongunstige periode mede te delen. In het meest extreme geval zouden zelfs risicopatiënten kunnen worden geweigerd om de resultaten niet ongunstig te beïnvloeden. Daardoor verhoogt het gevaar voor onderschatting van het probleem binnen het ziekenhuis en zullen de inspanningen van het WIV om door middel van feedback tot een meer efficiënte bestrijding van de ziekenhuisinfecties te komen, gedwarsboemd worden. Dit zou zonder meer een bedreiging voor de gezondheid en de levenskwaliteit van de mens inhouden, rechtsgoederen die door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens worden beschermd. In die zin kan dan ook worden gesteld dat de openbaarmaking evenzeer de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden en in het bijzonder de bescherming van de persoonlijke levenssfeer aantast, een uitzonderingsgrond aanwezig in artikel 27, § 1, 1° van de wet van 5 augustus 2006, omdat op deze wijze de gezondheid en het bestaan van mensen kan worden aangetast.

Het is echter niet voldoende dat een bepaald beschermd belang aanwezig is om de openbaarmaking te weigeren. Er dient immers nog een afweging plaats te vinden tussen het publiek belang dat gediend is met de openbaarmaking en het beschermde belang. De Commissie is van oordeel dat er onmiskenbaar een publiek belang aanwezig is dat gediend is met de openbaarmaking van deze informatie. Maar ze oordeelt evenzeer dat de schade die door de openbaarmaking zou worden aangebracht zwaarder weegt dan het publieke belang dat gediend is met de openbaarmaking, althans voor zover de informatie zoals ze thans bij het WIV aanwezig is, bepaalde vrijheidsgraden bevat en dus ongelijk van kwaliteit is. De verzwakking van de mogelijkheid om de toestand in verband met de strijd tegen ziekenhuisinfecties op te volgen en te remediëren, de reële kans dat ziekenhuizen waarnemingen rapporteren die onvoldoende de reële situatie weergeven en de kans dat bepaalde risicopatiënten zullen worden geweerd, kan aanleiding geven tot ernstige gezondheidsrisico's. Dit weegt op dit ogenblik zwaarder door dan het openbaar maken van de gevraagde informatie.

Voor zover de informatie in de toekomst beter vergelijkbaar wordt en meer geobjectiveerd is door het hanteren van kwaliteitsstandaarden, zal dit argument niet langer kunnen worden ingeroepen. De Commissie dringt er op aan dat de kwaliteit van de informatie zou worden verhoogd, zodat inderdaad, gezien het onmiskenbare publieke belang, er geen reden meer voorhanden is om de openbaarmaking te weigeren".

IV. Rechtspleging

8. De Belgische Staat vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, vraagt in haar memorie van antwoord om buiten de zaak te worden gesteld omdat de wet van 5 augustus 2006 uitdrukkelijk bepaalt dat de Federale Beroepscommissie voor de Toegang tot Milieu-informatie haar taak volledig onafhankelijk en neutraal uitoefent en dat zij bij de behandeling van de

beroepen geen instructies mag ontvangen. In haar memorie ingediend door de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Volksgezondheid en de minister van Klimaat en Energie, vraagt de eerste verwerende partij echter niet om buiten de zaak te worden gesteld.

De Federale Beroepscommissie voor de Toegang tot Milieu-informatie is een federaal orgaan dat in het leven werd geroepen door de wet van 5 augustus 2006, die nader werd uitgevoerd door het koninklijk besluit van 20 december 2006 betreffende de samenstelling en de werkwijze van de Federale Beroepscommissie voor de Toegang tot Milieu-informatie. Dat het artikel 34 van de wet van 5 augustus 2006 bepaalt dat de Federale beroepscommissie haar taken volledig onafhankelijk en neutraal uitoefent en bij de behandeling van beroepen geen instructies mag ontvangen, neemt niet weg dat aan deze beroepscommissie geen eigen rechtspersoonlijkheid werd toegekend. De Belgische Staat wordt dan ook niet buiten de zaak gesteld.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

9. De eerste verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat de globale resultaten van de surveillance bekendgemaakt zijn en vrij consulteerbaar zijn op de site van het Wetenschappelijk Instituut Volksgezondheid, zodat de verzoekende partij niet zou aantonen welk belang zij heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, noch welk voordeel een gebeurlijke vernietiging met zich zou meebrengen.

Beoordeling

10. Artikel 32 van de Grondwet kent aan eenieder het recht toe om elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel

bedoeld in artikel 134 van de Grondwet. Voor de bestuursdocumenten bij een federale overheidsinstantie, wordt het recht op openbaarheid van bestuur geregeld door de wet van 11 april 1994. Dit recht komt toe aan eenieder, behoudens de wettelijk voorziene uitzonderingen, zonder dat een particulier belang moet worden aangetoond, tenzij voor bestuursdocumenten van persoonlijke aard. De verzoekende partij vroeg inzage in bepaalde gegevens. Nu deze inzage werd geweigerd, doet de verzoekende partij blijken van een voldoende belang. Het voordeel dat de verzoekende partij met de vernietiging van de bestreden beslissing nastreeft bestaat uit de inzage die haar desgevallend kan worden verleend.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoekende partij voert als enig middel de schending aan van artikel 32 van de Grondwet en van de artikelen 18, § 1, en 27, § 1, van de wet van 5 augustus 2006.

Zij stelt dat er geen wettelijke bepaling voorhanden is die een beslissing tot afwijzing van het verzoek tot inzage kan verantwoorden. Volgens haar maakt de invulling die de Federale Beroepscommissie geeft aan artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna : EVRM) geen deel uit van het beschermde recht op eerbiediging van het privéleven. Het belang van de volksgezondheid is volgens haar wel degelijk een argument voor de toegang tot de betreffende documenten. Zij noemt de argumenten van de Federale Beroepscommissie niet onderbouwd en relateert voorts onder meer de invloed van de mededeling van de resultaten en de beweerdte gevaren daarvan. Doordat de openbaarheid van bestuur een grondrecht is zoals omschreven in artikel 32 van de Grondwet, kan de invulling van voormeld artikel 8 EVRM volgens de verzoekende partij niet worden afgewogen tegen het publiek belang van de openbaarmaking.

Ook moet de ingeroepen uitzonderingsgrond volgens haar restrictief worden geïnterpreteerd en zou "het in concreto ingeroepen argument" dat de Federale Beroepscommissie inroept disproportioneel zijn ten aanzien van het publiek belang van openbaarmaking.

De verzoekende partij voegt in haar memorie van wederantwoord nog toe dat de Federale Beroepscommissie in haar beslissing zelf de uitzonderingsgrond van artikel 27, § 1, 1°, van de wet van 5 augustus 2006 beperkt tot de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Zij wijst er op dat de gevraagde documenten betrekking hebben op niet-individualiseerbare gegevens in verband met het voorkomen van infecties in ziekenhuizen waarbij enig verband met de persoonlijke levenssfeer zoals bedoeld in de door de tweede verwerende partij aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof ter Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EHRM) niet wordt aangetoond.

De uitzonderingsgrond in artikel 27, §1, 1° van de wet van 5 augustus 2006 heeft volgens de verzoekende partij betrekking op natuurlijke personen en niet op ziekenhuizen, zodat hij volgens haar niet van toepassing is, vermits zij cijfers en statistische informatie vraagt van ziekenhuizen, zonder dat daarbij natuurlijke personen geïndividualiseerd worden. De interpretatie door de Federale Beroepscommissie van voormeld artikel 27, §1, 1° strookt volgens haar dan ook niet met de tekst van die bepaling.

Het argument uit de bestreden beslissing in verband met de onderrapportering heeft volgens de verzoekende partij betrekking op niets anders dan een strikte implementatie van de keuze van de wetgever en dus op een naar de wet correcte rapportering.

Voorts zou de Federale Beroepscommissie, steeds volgens de verzoekende partij, vertrouwelijkheid ten onrechte als uitzonderingsgrond

aanhalen en zou ook het objectief karakter van de informatie geen rol mogen spelen, nu de wetgever geen onderscheid maakt naar objectiviteitsgraad.

Ook zou de tweede verwerende partij de opportuniteit van de openbaarheid in vraag stellen. Dit zou enerzijds strijden met de erkenning van de openbaarheid als grondrecht, en zou anderzijds betwistbaar zijn, omdat de openbaarheid is verbonden met verscheidene positieve stimulansen.

De verzoekende partij bekritiseert eveneens het verband dat de Federale Beroepscommissie ziet tussen enerzijds de openbaarheid en anderzijds het gevaar voor de publieke gezondheid en het beweerd gevaar dat openbaarheid leidt tot weigering van patiënten. Dit zou ingaan tegen elk economisch en ethisch principe waaronder ziekenhuizen in België werken. Ook zou het principe van de openbaarheid van bestuur in België reeds jaren verankerd zijn in de wetgeving, zodat de Federale Beroepscommissie, als behoedster van de openbaarheid, de openbaarheid niet opnieuw in vraag mag stellen door te beweren dat de openbaarmaking negatieve gevolgen kan hebben.

Ten slotte zou, steeds volgens de verzoekende partij, het "scheidbaarheidsprincipe" neergelegd in artikel 19 van de wet Milieu-informatie oncontroleerbaar zijn en zou de verwerende partij dit principe invoeren "pour les besoins de la cause".

In de laatste memorie gaat de verzoekende partij nog in op twee belangen die door artikel 8 van het EVRM worden beschermd, namelijk dat van de morele of psychische identiteit en dat van "de verzameling en het gebruik van informatie". Zij verwijst daarbij naar een brede waaier van gevallen uit de rechtspraak waarbij deze belangen geschonden werden geacht en naar de verschilpunten met de voorliggende zaak.

Beoordeling

12. Krachtens artikel 18, § 1, van de wet van 5 augustus 2006 heeft eenieder die erom verzoekt, het recht om volgens de voorwaarden bepaald in die wet, alle milieu-informatie waarover een milieu instantie beschikt ter plaatse in te zien, er uitleg over te krijgen en er een kopie van te ontvangen.

Artikel 27 van dezelfde wet bepaalt:

" § 1 Voor elke milieu-informatie die het voorwerp uitmaakt van een vraag tot openbaarmaking, gaat de milieu instantie die de aanvraag ontvangt na of er uitzonderingen van toepassing zijn. Ze wijst de aanvraag af als het publiek belang van de openbaarmaking niet opweegt tegen de bescherming van een van de volgende belangen:

1° de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden en in het bijzonder de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, tenzij de betrokken persoon met de openbaarmaking instemt;

2° de openbare orde, de openbare veiligheid, hierin inbegrepen de fysieke beveiliging van radioactieve stoffen, of de verdediging van het land;

3° het vertrouwelijk karakter van de federale internationale betrekkingen van België en van de betrekkingen van België met de supranationale instellingen en van betrekkingen van de federale overheid met de gemeenschappen en gewesten;

4° de opsporing of vervolging van sanctioneerbare feiten;

5° de rechtspleging in een burgerlijk of administratief rechtsgeding en de mogelijkheid voor eenieder om een eerlijk proces te verkrijgen;

6° het geheim van de beraadslagingen van de federale regering en van de verantwoordelijke overheden die ervan afhangen;

7° het vertrouwelijk karakter van commerciële en industriële informatie, wanneer deze informatie wordt beschermd om een gelegitimeerd economisch belang te vrijwaren, tenzij degene van wie de informatie afkomstig is met de openbaarmaking instemt;

8° wanneer de aanvraag betrekking heeft op een advies of een mening die een derde vrijwillig en vertrouwelijk aan een milieu instantie heeft meegedeeld en waarvan hij uitdrukkelijk heeft gevraagd het als vertrouwelijk te behandelen tenzij hij met de openbaarmaking instemt;

9° de bescherming van het milieu waarop de informatie betrekking heeft.

§ 2 Voorzover de verzochte informatie betrekking heeft op emissies in het milieu, zijn de in § 1, 1°, 6°, 7°, 8° en 9°, genoemde uitzonderingsgronden niet van toepassing.

Voor de in § 1, 2°, 3°, 4°, en 5° bedoelde uitzonderingsgronden wordt in aanmerking genomen dat de verzochte informatie betrekking heeft op emissies in het milieu".

13. De persoonlijke levenssfeer zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM omvat onder meer de bescherming van de fysieke, morele en psychische integriteit, en de gezondheid, die immers raakt aan de levenskwaliteit. Uit artikel 8 EVRM vloeit een principieel verbod voort om gegevens openbaar te maken die betrekking hebben of van invloed kunnen zijn op de gezondheid van personen, tenzij mits toestemming of mits naleving van de voorwaarden vervat in de tweede paragraaf van dat artikel.

De verzoekende partij stelt ten onrechte dat een beroep op de uitzonderingsgrond van artikel 27, § 1, 1°, van de wet van 5 augustus 2006 in deze uitgesloten is omdat er geen sprake zou zijn van een fundamenteel te beschermen recht. Het verhogen van de kans op het oplopen van een ziekenhuisinfectie wordt door de tweede verwerende partij terecht beschouwd als een aantasting van de gezondheid en de levenskwaliteit van patiënten, zoals die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 23 van de Grondwet. Dit zijn fundamentele rechten zoals bedoeld in artikel 27, § 1, 1°, van de wet van 5 augustus 2006. Het fundamenteel recht op bescherming van gezondheid blijkt overigens ook uit artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet. Ook bepaalt artikel 35 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 dat eenieder recht heeft op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden.

Bij de toepassing van voormeld artikel 27, § 1, 1°, moet de overheid in concreto een belangenafweging maken tussen de openbaarmaking en het mogelijke risico voor de gezondheid. Bij de beoordeling van deze belangenafweging beschikt de Raad van State slechts over een marginaal toetsingsrecht en komt het hem niet toe een eigen afweging te maken in de plaats van de Federale Beroepscommissie. De Federale Beroepscommissie is tot die afweging overgegaan door te oordelen dat de schade die door de openbaarmaking zou worden aangebracht zwaarder weegt dan het publieke belang dat met de openbaarmaking is gediend, "althans voor zover de informatie zoals ze thans bij

het VIW aanwezig is, bepaalde vrijheidsgraden bevat en dus ongelijk van kwaliteit is". De verzoekende partij toont niet aan dat de zienswijze van de Federale Beroepscommissie onjuist of kennelijk onredelijk is waar deze stelt dat "de verzwakking van de mogelijkheid om de toestand in verband met de strijd tegen ziekenhuisinfecties op te volgen en te remediëren, de reële kans dat ziekenhuizen waarnemingen rapporteren die onvoldoende de reële situatie weergeven en de kans dat bepaalde risicopatiënten zullen worden geweerd, (...) aanleiding (kan) geven tot ernstige gezondheidsrisico's".

Het feit dat aan een mogelijke onderrapportering kan worden verholpen door een ingrijpen van de wetgever, doet niets af aan het feit dat de Federale Beroepscommissie, die moet oordelen over de gevolgen van de openbaarmaking in de huidige juridische context, rechtmatig kan oordelen dat de openbaarmaking tot een vermindering van voor het onderzoek nuttige rapportering kan leiden, in zoverre de huidige regelgeving hier ruimte voor laat.

De veronderstelling van de verzoekende partij dat ziekenhuizen hun geloofwaardigheid en uitstraling niet zullen willen verliezen door hun rapportering te wijzigen, berust op een onzekere hypothese en maakt de redenering van de Federale Beroepscommissie niet manifest onredelijk.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de in het middel aangehaalde wetsbepalingen zijn geschonden.

Het enig middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien december tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,

Eric Brewaeys,

Peter Sourbron,

bijgestaan door

Bart Tettelin,

De griffier

Bart Tettelin

kamervoorzitter,

staatsraad,

staatsraad,

griffier.

De voorzitter

Luc Hellin